

ма, или развианѣ унутарнѣгъ света у човеку. Народи су форме у којима се човечество развија и образује. Цѣль ѣ дакле човечества свагда напредѣ корачати; оно нерачуни своје путеве на кораке, сатове и милѣ, него на дужине, столећа и епохе. У готовности налазећа се знања, откровения, изобретения и искуства, која ѣ вданѣ народѣ или едно столеће себи прибавило, остаю, кадѣ овогѣ нестане другоме, који ће ии такођерѣ далѣ продужити, разпространити и опетѣ будућности предати. Сваки доцни народѣ као млађе появленіе човечества, немора да опетѣ спреда починѣ, или да на свакомѣ ономѣ степену просвешћенія задржава се, на коме су пређашњи народи злостали были, онѣ мора само животѣ предака свои да далѣ развије и больма у савршенствуе. На развалинама свои праотаца нека зидаю потомци зданіе у савршенствованія све више. Али ово усавршенствованѣ и просвешћеніе као производѣ душевни сила, мора се поразличности дужина, ков човечество пређи има, свагда и различно образовати. Остарелостѣ света нѣгово ѣ помлађенѣ: само у мрачној и тавној прошлости налазимо ми ключѣ, за загонетку нашегѣ данашнѣгѣ станія. Сваки народѣ, који се механичнимѣ нагономѣ противни отношенія кѣ самодѣятелности узвиси и у душевномѣ животу участвовати жели, мора се пре свега трудити, да се кѣ слободномѣ и ясномѣ сматраню светскога